

Чудо зрілої любові

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

3 ВЕРЕСНЯ 2023

Коли чую слово «зрілість», на думку спадає дозрівання рослини. Спочатку зернину кидають у землю, і на перший погляд здається, що вона зникла. Однак за деякий час, зібравши сили, паросток пробивається крізь шар ґрунту й поволі тягнеться до сонця, стаючи дедалі сильнішою рослиною. Потім, уже набравши достатньо сил, рослина може завітнути й дати очікуваний плід. Однак процес, описаний цими кількома реченнями, розтягується в часі. А що вже казати про надскладний і дивовижний процес розвитку людини. Спочатку ми ховаємось у лоні матері, потім приходимо у світ і рік за роком розвиваємося: від крихітної людини, повністю залежної від матері, до літньої особи, яка несе на своїх плечах тягар досвіду. А як тоді з духовним розвитком? Він також має свої етапи, і часом вони складніші та менш очевидні.



Форд Медокс Браун, «Свята Едита і черниці Діви Марії», 1908 рік

Хто такий зрілий християнин? Звісно, у межах одного тексту всі його ознаки перерахувати неможливо, але зупинімося бодай на кількох.

Вдивляючись у приклади Біблії, можна назвати мірою зрілості віру, яка виявляється у конкретних вчинках. Про це згадує в посланні апостол Яків. Віра мертва без учинків — це якщо коротко. Апостол Павло в кожному посланні пише про поведінку, якою вирізняються зрілі християни, та й загалом Святе Письмо дає багато вказівок щодо того, як має поводитися християнин. Звичайно ж, це лише окремі ситуації; обставини нашого повсякденного життя не обов'язково згадані в Біблії. Однак ці приклади дають змогу відчуту дух християнства, надто якщо вписати їх у цілісну картину біблійних текстів, зважаючи на коментарі богословів.

Гортаючи Святе Письмо, придивляючись до прикладів із життя святих, ми неодмінно

натрапляємо на поняття, дуже конкретно пов'язане зі зрілістю, — любов. Про неї знають усі, бо ж любити вміє кожен. Це те, що записане у кожне серце: я хочу любити і бути любленим. Проте варто пам'ятати, що християнська любов має свій орієнтир — хрест, який говорить про її радикальність.

Любов не знає меж. Природно, коли мати віддає життя за свою дитину, коли ми жертвни для тих, до кого прихильні. І це має велику цінність. Та значно складніше зробити жест любові для того, хто тобі неприємний, байдужий і прикрий. Це моменти, коли людина робить крок назад і хоче втекти від «нелогічного» вчинку. Бо ж нормально, по-людськи, відповідно до законів природи — це відповісти злом на зло. А Христос показав нам інший приклад. Зрілий християнин, намагаючись наслідувати Христа, приймає зло, не роблячи зла у відповідь — приклади такої поведінки дає, зокрема, п'ятий розділ Євангелія від Матея. Мова, звісно, не про те, щоби бути пасивним і дати себе знести хвилі агресії. Тут треба дивитися глибше, у контексті всього вчення Ісуса.

Найвідоміший опис зрілої любові — це фрагмент із Першого послання апостола Павла до коринтян (розділ 13). Любов — довготерпелива, любов — лагідна, вона не заздрить, не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; усе зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить. Світ завжди сприйматиме таку поведінку як програшну й навіть тухтійську — однак вона подобається Богу!

Наше покликання — створити сприятливі умови для Божої благодаті, аби сила Христова діяла в нас.

Кожне Павлове послання містить нотку тої справжньої, зрілої християнської любові. Вчитаймося лишень в уривок із Послання до римлян (12, 9-21): «Любов нехай буде нелицемірна; ненавидівши зло, приставайте до добра. Любіть один одного братньою любов'ю. Пошаною один одного випереджайте. В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі [...] святих у потребах спомагайте і дбайте про гостинність. Благословляйте тих, що вас гонять; благословляйте, не проклинайте [...] Між собою будьте одної думки, про високе не мудруйте, радше до покійного схиляйтеся [...] Нікому злом за зло не віддавайте; дбайте перед усіма людьми про добро. Коли можливо, оскільки це від вас залежить, будьте з усіма людьми в мирі. Самих себе не відомщайте, любі, а дайте місце гніву, написано бо: "Мені належить помста, я відплачу", — говорить Господь. Але

коли твій ворог голодує, нагодуй його; і коли має спрагу, напій його, бо, роблячи це, ти нагромаджуєш йому на голову розпалене вугілля. Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром».

Складні слова для людського розуму. Особливо коли у твоїй країні йде війна та гинуть люди, коли твої близькі захищають рідну землю й повсякчас наражені на втрату життя. Як же тоді бути з цими християнськими ідеалами? Можна міркувати так: «Зараз докладу більше зусиль, буду старатися так чинити, ще трохи над собою попрацюю, а далі вже краще себе контролюватиму. Усе вдасться. Потроху дійду до ідеалу». Але ж ні, ця думка нав'язана логікою світу. Я постараюся — і вийде. А де місце для Бога? Апостол Павло згадує про життя нової людини: тої, що закорінена у Бозі, в силі Святого Духа, в постійному зв'язку з Отцем та пошуку Його волі. Ця вкоріненість починається з таїнства хрещення, коли ми стаємо Божою дитиною, а наше тіло перетворюється на храм Святого Духа. Наше покликання — зі свого боку створити сприятливі умови для Божої благодаті, аби сила Христова діяла в нас. Тоді любитимемо вже не ми, які у пріоритеті мають людський погляд на події, а любитиме в нас Христос. Це нелегкий шлях, але ми не самі. Господь бажає перемінити нас, бо ж ми покликані бути зрілими християнами.

Тож подякуймо Богу за дар хрещення. Бо саме тут було засіяне благодатне зерно, яке покликане розвиватися та принести плід у вічності. Щоб рости, зернятко потребує живлення — це таїнства, молитва, спільнота Церкви. Адже якщо рослину не поливати, не давати їй сонця, то не буде й подальших кроків у розвитку, не буде прекрасного плоду.

Можливо, нам усім іще далеко до ідеальної християнської любові. Є купа ситуацій, коли істинної любові бракує, коли ми дивимося на ближнього зі злістю, коли не можемо спокійно пройти, щоб не посваритися з кимось, коли постійно нарікаємо на безлад у країні, коли розчаровуємося в духовенстві, коли не можемо не зловживати (алкоголем, тютюном, соціальними мережами — кожен має щось своє, що є його втечею), коли не віримо в добрих людей і в чесність, коли через страх брешемо, коли так сильно хочемо змінити щось на краще, але знову щось іде не так. У таку мить спинімося. Візьмімо до рук розп'яття. Подивімося у тиші на Спасителя, на Його руки: вони прибиті до хреста, однак Його обійми завжди для нас відкриті. Він чекає, що ми прийдемо й визнаємо, що не можемо самі впоратися з усім цим.

Тоді може статися велика переміна — і не дивуймося, якщо після неї життя піде зовсім в іншому напрямку. Бо наш Бог — це Бог несподіванок.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**